

Áo Thơ

Anh sẽ dệt áo Thơ bằng muôn ngàn tưởng tượng để em mặc đau đớn giận anh rồi bỏ anh...

Lúc đó bầu trời xanh mông mênh không mây trắng...Áo em mặc thành nắng, em cần anh đứng che!

Anh làm gió bay về thổi tóc thề em nhé! Ôi em xinh vô kể! Em là một Eve! Có cái áo nào Thơ hơn lá nho em nhỉ?

Đã biết bao Thế Kỷ, cuốn Kinh Thánh làm thình, nó nói chuyện Chúng Mình đã có ghi trong đó...

Ghét, không ai dám bỏ. Yêu, người ta đọc hoài. Chuông Giáo Đường đổ dài nhiều khi một bài ngắn...

Cuốn Kinh Thánh im lặng khi anh hôn môi em! Từng vốc lụa bung lên...từng cái quên thành nhớ!

Em là một điểm tựa để anh dệt áo Thơ...để muôn đời giấc mơ Tình Yêu là trên hết...

Để em thương em ghét...em nở nụ cười Duyên! Em chỉ một mình em cái áo Duyên em mặc!

Em có thể nhắm mắt ngủ bây giờ được chưa?

Trần Vấn Lệ